

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 234.212 van 22 maart 2016  
in de zaak A. 215.480/XIV-36.350**

In zake :        Letitia Paulina SUGANI  
                      bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                      advocaat Nele Van der Linden  
                      kantoor houdend te 1050 Brussel  
                      Waversesteenweg 214  
                      bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door  
de minister van Justitie  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Stefaan Verbouwe  
kantoor houdend te 1150 Brussel  
Tervurenlaan 270  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.                Het beroep tot nietigverklaring, ingesteld op 3 april 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 9 maart 2015 waarbij wordt vastgesteld dat verzoekster “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor haar plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

## *II. Verloop van de rechtspleging*

2. Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 februari 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nele Van der Linden, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Stefaan Verbouwe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

## *III. Feiten*

3. Verzoekster komt België binnen op 2 februari 2015 en dient op 3 februari 2015 een asielaanvraag in. Zij verklaart alsdan van Angolese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 26 december 1999. Eveneens op 3 februari 2015 wordt verzoekster onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij. De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van betrokkene.

In het Universitair Ziekenhuis Sint-Rafaël (KU Leuven) ondergaat verzoekster op 27 februari 2015 een medisch onderzoek om na te gaan of zij al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoekster ouder is dan achttien jaar.

Op 9 maart 2015 beslist de dienst Voogdij dat verzoekster “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van Mevrouw Letitia Paulina SUGANI van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.” Dit is de bestreden beslissing.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *Enig middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet (I) van 24 december 2002, van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 december 2003 ‘tot uitvoering van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet (I) van 24 december 2002’ (hierna: het koninklijk besluit van 22 december 2003), van “de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, en meer specifiek als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen’, van het voorzichtigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster voert aan dat bij een leeftijdsonderzoek in principe een drievoudige test moet worden afgenomen, te weten drie radiografieën

(orthopantomogram, radiografie van de pols en van het sleutelbeen), een klinisch onderzoek naar onder meer de lengte en het gewicht en een psycho-affectieve test. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een klinisch onderzoek noch een psycho-affectieve test hebben plaatsgevonden. Verzoekster laat gelden dat haar sociaal assistent, op basis van observaties door medewerkers van het opvangcentrum aangaande verzoeksters fysieke verschijning en kinderlijk gedrag, een onderhoud met de dienst Voogdij heeft gehad op 17 februari 2015. Na een zeer kort gesprek heeft de dienst Voogdij een medisch onderzoek bevolen, zonder rekening te houden met de voormelde observaties. Vermits in de bestreden beslissing niet wordt vermeld waarom er twijfel is over verzoeksters leeftijd niettegenstaande het onderhoud met de sociaal assistent en waarom geen psycho-affectieve tests zijn afgenomen, acht verzoekster de materiële-motiveringsplicht geschonden.

Verzoekster haalt aan dat uit de bestreden beslissing ook niet blijkt dat de in artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 maart 2003 bedoelde inlichtingen zijn gevraagd zodat vaststaat dat met belangrijke gegevens geen rekening is gehouden. De dienst Voogdij is niet gehouden tot de loutere overname van de resultaten van het medisch onderzoek. Dat onderzoek is volgens verzoekster immers controversieel. Er wordt een foutenmarge gehanteerd bij de leeftijdsbepaling maar er wordt geen rekening gehouden met de socio-economische situatie, de etnische of geografische afstamming, ziektes die de ontwikkeling van een kind kunnen beïnvloeden enz. In het licht van de andere elementen zoals verzoeksters verklaringen, de coherente observaties van de sociaal assistenten en de mogelijkheid om inlichtingen in te winnen overeenkomstig artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 maart 2003, is geen rekening gehouden met het hoger belang van de minderjarige en acht verzoekster naast de motiveringsplicht ook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

## *Beoordeling*

5. Verzoeksters kritiek “dat de bestreden beslissing nergens melding maakt van en waarom er toch twijfel is omtrent de leeftijd van verzoekster ondanks het onderhoud met sociaal assistenten en waarom er geen psycho-affectieve test is afgenomen” en haar stelling dat die beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die eraan ten gronde liggen, heeft betrekking op een voorgehouden gebrekkige weergave van de motieven en derhalve op de in de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ vastgelegde formele-motiveringsplicht.

Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de bestreden beslissing wordt vermeld. Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van het onderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoekster meer dan achttien jaar oud is.

De bestreden beslissing wordt gedragen door het motief omtrent het resultaat van het medisch onderzoek, dat uitdrukkelijk in die beslissing wordt vermeld. Dit motief is door de wet als ultiem bewijsmiddel ingesteld om de leeftijd van een verzoeker te achterhalen in geval van twijfel omtrent de door hem opgegeven leeftijd. Omwille van het objectief medisch verslag zijn een motivering waarom aan de opgegeven leeftijd werd getwijfeld en een nadere verwijzing naar de door verzoekster bij haar asielaanvraag afgelegde verklaringen of naar de door een sociaal assistent aangebrachte observaties van verzoeksters gedrag in het opvangcentrum niet vereist in het licht van de formelemotiveringsplicht.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

6. Verzoeksters kritiek dat in de bestreden beslissing rekening had moeten worden gehouden met haar verklaringen en met de observaties in het

opvangcentrum en dat psycho-affectieve tests en een klinisch onderzoek hadden moeten worden uitgevoerd, betreft de draagkracht van die beslissing en derhalve de materiële motivering.

Naar luid van artikel 7, § 1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Programmawet (I) van 24 december 2002 laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan achttien jaar. Nu de wet het leeftijdsonderzoek als bewijsmiddel heeft ingesteld en dit onderzoek “onmiddellijk” heeft voorzien wanneer twijfel over de leeftijd van de betrokkene bestaat, blijkt geen schending van het voornoemde artikel 7 of van de materiële motiveringsplicht uit het feit dat de dienst Voogdij de bestreden beslissing heeft genomen op grond van dergelijk leeftijdsonderzoek. Het medisch onderzoek bestond te dezen uit een klinisch tandheelkundig onderzoek, gevolgd door een drievoudig radiologisch onderzoek, te weten van het hand/polsgewricht, de tanden en de sleutelbeenderen.

Verzoekster ontwikkelt een algemene kritiek op het medisch onderzoek, doch zij toont niet aan dat het medisch onderzoek te dezen ondeskundig, onbetrouwbaar of niet correct is. Zo blijkt dat de arts eventuele afwijkingen ten gevolge van genetische, etnische of andere factoren heeft opgevangen door een standaarddeviatie te hanteren. De wetgever heeft met de medische leeftijdstest overigens niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitsel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt. Het valt niet in te zien hoe de verwijzing door een sociaal assistent naar observaties die in een opvangcentrum zouden zijn gedaan afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen van het voornoemd medisch onderzoek.

Verzoekster ontkracht aldus niet dat het medisch onderzoek met de vereiste deskundigheid is gebeurd en dat de arts bij de beoordeling van de

objectieve gegevens die hem voorlagen, rekening heeft gehouden met alle gegevens die in de huidige stand van de wetenschap gemeenzaam worden aanvaard. Zij toont derhalve niet aan dat de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het voorzichtigheidsbeginsel wat dat betreft met de bestreden beslissing zijn geschonden.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

7. Artikel 3 van het door verzoekster aangehaald koninklijk besluit van 22 december 2003 voorziet weliswaar de mogelijkheid van psycho-affectieve tests, doch er is geenszins sprake van een verplichting bij het uitvoeren van een medisch onderzoek. Noch deze laatste bepaling, noch het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve geschonden door het niet uitvoeren van psycho-affectieve tests nu de uitslag van het uitgevoerd medisch onderzoek duidelijk is en door verzoekster niet wordt ontkracht met de algemene bewering van het tegendeel.

Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwierpt het beroep.**

**2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                 |                                   |
|-----------------|-----------------------------------|
| Carlo Adams,    | wnd. kamervoorzitter, staatsraad, |
| bijgestaan door |                                   |
| Joris Casneuf,  | griffier.                         |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Joris Casneuf**

**Carlo Adams**